

*Kościół - dom osadzony
na wierze w Chrystusa
zmartwychwstałego*

Okres Paschalny

WIERA

ISBN 9788387487645

Wydawca: Archidiecezja Poznańska

Redakcja: ks. Szymon Stułkowski

Ilustracja (str. tytułowa): Stanisław Barbacki

Drukarnia: Zakład Poligraficzny Moś & Łuczak sp.j.

WPROWADZENIE

Aby głębiej przeżywać prawdę o Kościele jako naszym domu, potrzeba ciągłego wysiłku umacniania osobistej więzi człowieka z Bogiem wewnątrz tej szczególnej wspólnoty sióstr i braci zjednoczonych w Chrystusie. Tylko autentyczna komunია z Bogiem może prowadzić do prawdziwej wspólnoty z ludźmi. W okresie paschalnym Bóg umacnia wiarę swojego Kościoła. Jest to czas rozpalania w sercach entuzjazmu wiary w Zmartwychwstałego, byśmy potrafili świadczyć o Bogu, a także przyjmować na nowo Ducha Świętego, który świadczy o Jezusie i uzdalnia nas do życia z Nim w przyjaźni. Prawdę tę będzie nam przypominać hasło: ***Kościół – dom osadzony na wierze w Chrystusa Zmartwychwstałego.***

Od początku swojej papieskiej posługi Benedykt XVI nieustannie podkreśla, że dzisiaj należy w szczególnie sposób przypominać „o potrzebie odnalezienia drogi wiary, aby coraz wyraźniej ukazać radość i odnowiony entuzjazm, które rodzi spotkanie z Chrystusem” (*List apostolski „Porta fidei”*, n. 2). W homilii wygłoszonej podczas Mszy św. inaugurującej pontyfikat powiedział: „Kościół jako całość, a w nim jego pasterze muszą tak jak Chrystus wyruszyć w drogę, aby wyprowadzić ludzi z pustyni ku przestrzeni życia, ku przyjaźni z Synem Bożym, ku Temu, który daje nam życie – pełnię życia” (24.04.2005). Myśl tę rozwinął w liście apostolskim z okazji ogłoszenia Roku Wiary: „Zdarza się obecnie dość często, że chrześcijanie bardziej troszczą się o konsekwencje społeczne, kulturowe i polityczne swego zaangażowania, myśląc, że wiara wciąż jest oczywistą przesłanką życia wspólnego. W rzeczywistości założenie to nie tylko przestało być oczywiste, ale często bywa wręcz negowane. Podczas gdy w przeszłości możliwe było uznanie, że istnieje jednorodna tkanka kulturowa, powszechnie akceptowana w swym odniesieniu do treści wiary i inspirowanych nią wartości, to obecnie wydaje się, że w znacznej części społeczeństwa już tak nie jest, z powodu głębokiego kryzysu wiary, który dotknął wielu ludzi” (*List apostolski „Porta fidei”*, n. 2).

W tym więc okresie będziemy częściej kierować wzrok ku Jezusowi Chrystusowi, „który nam w wierze przewodzi i ją wydoskonala” (Hbr 12,2). „W Nim znajduje pełny sens wszelka udręka i tęsknota ludzkiego serca. Radość miłości, odpowiedź na dramat cierpienia i bólu, moc przebaczenia w obliczu zniewagi i zwy-

cięstwo życia nad nicością śmierci – wszystko znajduje swój pełny sens w tajemnicy Jego wcielenia, Jego stania się człowiekiem, dzielenia z nami ludzkiej słabości, aby ją przemienić mocą Jego zmartwychwstania. W Nim, który umarł i zmartwychwstał dla naszego zbawienia, znajdują pełne światło przykłady wiary, które naznaczyły te dwa tysiące lat naszej historii zbawienia” (*List apostołski „Porta fidei”*, n. 13).

Winniśmy pamiętać, że to właśnie „(...)przez wiarę apostołowie zostawili wszystko, aby pójść za Nauczycielem (por. Mk 10,28). Uwierzyli w słowa, którymi głosił królestwo Boże obecne i realizujące się w Jego osobie (por. Łk 11,20). Żyli w jedności z Jezusem, który ich nauczał i pozostawił im nową regułę życia, aby po Jego śmierci byli rozpoznawani jako Jego uczniowie (por. J 13,34-35). Przez wiarę poszli na cały świat, wypełniając polecenie niesienia Ewangelii wszelkiemu stworzeniu (por. Mk 16,15), i bez żadnej obawy głosili wszystkim radość zmartwychwstania, którego byli wiernymi świadkami”. Także „przez wiarę uczniowie utworzyli pierwszą wspólnotę, zgromadzoną wokół nauki apostołów na modlitwie, celebrowaniu Eucharystii, oddając do dyspozycji wszystkich to, co posiadali, aby zaspokoić potrzeby braci” (*List apostołski „Porta fidei”*, n. 13).

Przeżycie wielkanocnej radości powinno obudzić świadomość, że wiara jest „(...) towarzyszką życia, pozwalającą nam dostrzegać wciąż na nowo cuda, które czyni dla nas Bóg. Wiara, która stara się rozpoznawać znaki czasu we współczesności, zobowiązuje każdego z nas do stawiania się żywymi znakami obecności Zmartwychwstałego w świecie. Współczesny świat szczególnie potrzebuje dziś wiarygodnego świadectwa osób mających umysł i serce oświecone przez Słowo Boże i zdolnych otwierać serca i umysły tak wielu ludzi na pragnienie Boga i prawdziwego życia, które nie ma końca” (*List apostołski „Porta fidei”*, n. 15).

Liturgia Pięćdziesiątnicy Paschalnej, która trwa od II niesporów Niedzieli Zmartwychwstania Pańskiego do uroczystości Zesłania Ducha Świętego, powinna pomóc przeżywać prawdę o zmartwychwstaniu, a poprzez odnowienie świadomości chrzcielnej – odnaleźć na nowo drogę osobistej wiary, drogę prowadzącą we wspólnocie do przyjaźni z Chrystusem.

Czytania Poniedziałku Wielkanocnego mówią o spotkaniu Jezusa z niewiastami, które wyraziły swoją wiarę w Jego zmartwychwstanie i miłość do Niego. One też stały się świadkami i zwiastunkami prawdy o zmartwychwstaniu. Pan polecił im: „Idźcie i oznajmijcie moim braciom: niech idą do Galilei, tam Mnie zobaczą” (por. Mt 28,8-15).

Niedziela Miłosierdzia Bożego (2. niedziela wielkanocna) przypomni, że dzięki świadectwu apostołów chrześcijaninie miłują Jezusa i wierzą w Niego, chociaż

Go nie widzą. Trudno tego dnia – wspominając rocznicę beatyfikacji – nie zwrócić uwagi na szczególne świadectwo Jana Pawła II, który, ufając Bożemu miłosierdziu, w sposób heroiczny wypełniał misję umacniania siostr i braci w wierze.

Prawdę o tym, że uczniowie poznają swojego ukrzyżowanego Mistrza przy łamaniu chleba ukazuje 3. niedziela wielkanocna. Wtedy otwierają się im oczy: „Pan rzeczywiście zmartwychwstał” (Łk 24,35), jest wśród nich i podąża z nimi pro drogach czasu.

Poznać głos Dobrego Pasterza to przesłanie kolejnej, 4. niedzieli wielkanocnej. Bez zasłuchania w Jego głos, bez przyjęcia Go w wierze jako prawdziwe Słowa i prawdziwego Dobrego Pasterza trudno głosić prawdę o życiu, być świadkiem wiary, nadziei i miłości.

Przypomnienie, że Chrystus jest krzewem winnym, my zaś latoroślami (5. niedziela wielkanocna) skłania do postawienia na nowo pytania o naszą więź wiary z Chrystusem. Trzeba uwierzyć Jezusowi, który mówi: „Trwajcie we Mnie, a Ja w was trwać będę” (por. J 15,1-8).

Zgromadzeni na niedzielnej Eucharystii, tworzymy wspólnotę wierzących, jesteśmy w komunii z Jezusem. A wszystko dlatego, ponieważ uwierzyliśmy Miłości. Ewangelia 6. niedzieli wielkanocnej przypomina słowa Jezusa, który mówi: „Jak Mnie umiłował Ojciec, tak i Ja was umiłowalem”. I dalej: „To jest moje przykazanie, abyście się wzajemnie miłowali, tak jak Ja was umiłowalem” (por. J 15,9-17).

W uroczystość Wniebowstąpienia Pańskiego przeżywamy tajemnicę wyniesienia człowieczeństwa Jezusa, który wstępuje do nieba. Nieba nie da się wyrazić ludzkimi słowami – wyraża je tylko to jedno słowo, którym jest Bóg. Właśnie dlatego, że Jezus jest teraz z Ojcem, może być bliżej nas, może być z nami w pełni, może przez swojego Ducha być z nami nieustannie. Nie sposób pominąć tego zobowiązującego wezwania: „Idźcie na cały świat i głoscie Ewangelię wszelkiemu stworzeniu. Kto uwierzy i przyjmie chrzest...” (por. Mt 16,15-20).

W zamykającą okres paschalny uroczystość Zesłania Ducha Świętego doświadczamy szczególnego umocnienia, aby otworzyć drzwi naszych serc. Odtąd wszyscy jesteśmy posłani, ponieważ Duch Boży napełnił nas bogactwem swoich darów, które czekają na odpowiedź, stają się zadaniem. One mają nas przynaglać do obdarowywania innych. Jezus, który jest naszym największym Darem wielkanocnym, mówi także do nas: „Weźmijcie Ducha Świętego” (por. J 20,19-23). Tym darem, zwłaszcza darem wiary, mamy dzielić się z innymi ludźmi.

W okresie paschalnym należy zwrócić uwagę na Niedzielę Miłosierdzia Bożego (2. niedziela wielkanocna, Niedziela Biała, w oktawie), także w związku z przypadającą tego dnia rocznicą beatyfikacji Sługi Bożego Jana Pawła II (choć liturgiczne wspomnienie bł. Jana Pawła II, papieża obchodzimy 22 października).

Należy też zwrócić uwagę na niedzielę biblijną (3. niedziela wielkanocna – 22 kwietnia) z następującym po niej Tygodniem Biblijnym, a także na Świątówą Niedzielę Powołań (4. niedziela wielkanocna – 29 kwietnia) i następujące po niej kwartalne dni modlitw o powołania do służby w Kościele.

Pamiętać również trzeba o przypadającym w tę samą niedzielę, 29 kwietnia, Dniu Męczeństwa Duchowieństwa Polskiego.

Nie można zapomnieć o modlitwie przygotowującej do nadejścia Ducha Świętego przed uroczystością Zesłania (od poniedziałku – 21 maja).

Część okresu paschalnego (od 5. niedzieli wielkanocnej) przypada w maju, który tradycyjnie już jest poświęcony Najświętszej Maryi Pannie. W tych dniach należy zadbać o odpowiednie zestawienie tematyki paschalnej z tematami maryjnymi i zwrócić uwagę, aby w niedziele wielkanocne, również w maju, śpiewać pieśni wielkanocne, a podczas nabożeństw majowych ukazywać Matkę Najświętszą jako najważniejszą uczestniczkę radości paschalnej i przewodniczkę na drodze wiary.

ks. Adam Przybecki